

tionerne til at træde sammen med den i Forhold til de ubegrænsede Opgaver, som Nutidens økonomiske Kongresser har haft, begrænsede Opgave: at stille imod et europæisk Toldforbund. Det rører mig ikke det allermindste, at man ingen Vegne vil komme første, anden, tredje, fjerde, femte Gang; jeg vil sige, det vilde være en Ære netop for et lille Land som Danmark at tage Initiativet dertil. Saa vilde man kunne tale om en Frihandelspolitik, der virkelig var Politik, og saa vilde den have Støtte fra mig, og jeg er overbevist om fra enhver, som har Indsigt i handelspolitiske Forhold.

Jeg har nu behandlet de principielle Standpunkter, og jeg haaber, ærede Medlemmer vil indrømme mig, at jeg har behandlet dem gennem Kendsgerninger og ikke gennem lange Udviklinger af, hvad der kan siges for det ene Princip og for det andet Princip eller imod dem teoretisk. Det er en Kendsgerning, at Englands økonomiske Liv har udviklet sig under Aarhundreders Beskyttelse. Det er en Kendsgerning, at det har udviklet sig yderligere i det første Anløb, efter at Frihandelen var indført. Det er en Kendsgerning, at det derefter er gaaet tilbage under denne Frihandel, og det er en Kendsgerning, at det er gaaet tilbage under Konkurrencen fra de Lande, som var de førende i Toldbeskyttelsen.

Jeg vil saa tage enkelte Spørgsmaal op, som frembyder sig ved Gennemlæsningen af den højtærede Landbrugsministers Tale. Ministeren siger om Protektionismen, at det er en Særinteressepolitik, der tilstræber særlige Fordele for en enkelt Stand paa det øvrige Samfunds Bekostning. Jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at saadan Beskyttelsespolitik eksisterer, det tør jeg hverken benægte for dette Lands Vedkommende eller for andre Landes Vedkommende, og jeg er ikke mere angst for Frihandel, end at jeg med Glæde skal gaa med til at nedsætte eller afskaffe Beskyttelsen, hvor det ved Undersøgelsen af et bestemt Erhvervs Forhold viser sig, at den ikke er nødvendig. Men sige, at det ligger i Beskyttelsens Væsen, at man vil søge at skaffe sig særlige Fordele paa de øvrige Samfundsklassers Bekostning, det kan man ikke, det har man ikke Ret til. Kendsgerningerne og den

Mulighed, man altid har for at gøre saadanne Forsøg illusoriske, nemlig ved at nedsætte Tolden, taler lige stik imod det.

Jeg har tidligere nævnt Ostetolden. Det gør mig ondt, at jeg er nødt til at fremdrage dette Punkt igen, men jeg er nødt til det, for denne Ostetold er jo en Kendsgerning. Morer det den højtærede Landbrugsminister at kalde den noget andet end Beskyttelse, saa for min Skyld igen Alarm, om Ord eller Begreber strides jeg ikke, men Beskyttelse er det og var det, den Gang den blev indført, og det viser sig, at denne Beskyttelse har virket ganske fortræffeligt, for jeg ser af den sidste Ostestatistik, at vi er gaaet glædeligt frem med Udførselen af Ost. Denne Fremgang, da man rigtig tog fat i dette Erhverv, skete under den mest vidtdrevne Beskyttelse, man overhovedet kan komme til, nemlig den, der naturligt fremkom under Krigen, da man slet ikke kunde indføre Tingen. Saa lavede man Ost, saa det kunde blive til noget, og mange Steder virkelig udmærket Ost, og vi ser i den sidste Statistik det glædelige Resultat deraf i en øget Eksport af Ost. Men jeg er ganske overbevist om, at den dog meget betydelige Beskyttelse af 10 Ø. paa Pundet, under hvilken Ostefabrikationen har levet her i Landet, ikke har tvunget noget Menneske til at betale 1 Ø. mere for den simple Ost, end han uden denne Beskyttelse vilde gøre; dertil har den indre Konkurrence været alt for stærk.

Der var under Toldforhandlingerne i 1908, under Omtalen af Beskyttelsens fordyrende Virkninger, ogsaa Tale om visse Varer. Jeg kan huske, at der f. Eks. var Tale om billige Gardiner, og jeg kan huske, at der behøvede blot at etableres een Fabrik for Gardiner foruden den, der var, saa var Monopolet med det samme brudt; og vi fik de billige Gardiner her til en Pris af 8—9 Ø. pr. Pund eller Alen, hvad det var — det er jo ligegyldigt —, medens Tolden var 7 Ø. Det er altsaa ganske udelukket, at denne Told kan have virket til Fordyrelse af Varen. Der var et andet Stof; der var stærkt paa Tale den Gang, det billige Holmens Klæde. Det kostede den Gang 1 Kr. pr. Alen, 1 Alen vejede 1 Pund, og Tolden var 66 $\frac{2}{3}$ Ø. for Pundet. Det vilde altsaa være en meget høj Told, dersom den virkelig følte af Konsumenterne, men